

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 646

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 1 octombrie 2009

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 944 din 25 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	2-3	Decizia nr. 1.027 din 9 iulie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 82 din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat	10-11
Decizia nr. 975 din 25 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 98 din Codul de procedură civilă	4-5	Decizia nr. 1.030 din 9 iulie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității	11-12
Decizia nr. 976 din 25 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108 ⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă	5-6	Decizia nr. 1.078 din 8 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului	12-13
Decizia nr. 978 din 25 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă	6-7	Decizia nr. 1.079 din 8 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	14-15
Decizia nr. 979 din 25 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5, 9 și 12 din Codul de procedură civilă	8-9	Decizia nr. 1.094 din 8 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 alin. (1) și art. 80 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 944

din 25 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Augustin Zegrean — judecător
Antonia Constantin — procuror
Valentina Bărbățeanu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Valeriu Gheorghe Precup în Dosarul nr. 2.434/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde, personal, autorul excepției, constatându-se lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorului excepției. Acesta arată că, în opinia sa, textul de lege criticat nu asigură un acces real la justiție, întrucât cel care solicită anularea unui act administrativ unilateral individual care se bazează pe un act administrativ cu caracter normativ nu poate contesta legalitatea acestuia din urmă pe calea excepției de nelegalitate ridicată în cadrul procesului având ca obiect anularea actului administrativ individual, ci este obligat să introducă o acțiune directă împotriva unui asemenea act administrativ cu caracter normativ.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, considerând că textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor constituționale și convenționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 1 octombrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 2.434/2/2008, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Valeriu Gheorghe Precup într-un litigiu de contencios administrativ având ca obiect soluționarea excepției de nelegalitate a unei hotărâri de Guvern.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul de lege criticat încalcă dreptul părților dintr-un proces de a invoca, în apărare, ilegalitatea actului administrativ normativ pe care se sprijină susținerile părții adverse. Autorul excepției arată că, în opinia sa, prevederile art. 4 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 nesocotesc dreptul la un proces echitabil și

principiul securității raporturilor juridice, fiind în contradicție și cu art. 241 din Tratatul de instituire a Comunității Europene, în legătură cu care precizează că „prevede că actele administrative normative sunt cele care fac obiectul excepției de nelegalitate”.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 4 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004. Ca urmare a modificărilor survenite prin Legea nr. 262/2007 pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007, textul de lege criticat are următorul cuprins:

— Art. 4 alin. (1): „*Legalitatea unui act administrativ unilateral cu caracter individual, indiferent de data emiterii acestuia, poate fi cercetată oricând în cadrul unui proces, pe cale de excepție, din oficiu sau la cererea părții interesate. În acest caz, instanța, constatând că de actul administrativ depinde soluționarea litigiului pe fond, sesizează, prin încheiere motivată, instanța de contencios administrativ competentă și suspendă cauza. Încheierea de sesizare a instanței de contencios administrativ nu este supusă niciunei căi de atac, iar încheierea prin care se respinge cererea de sesizare poate fi atacată odată cu fondul. Suspendarea cauzei nu se dispune în ipoteza în care instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de nelegalitate este instanța de contencios administrativ competentă să o soluționeze.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 21 alin. (1), (2) și (3) din

Constituție care garantează dreptul de acces liber la justiție și dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, precum și celor ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității prevederilor art. 4 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, sub aspectul unor critici asemănătoare celor formulate și în prezenta cauză, prin Decizia nr. 342 din 17 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 276 din 28 aprilie 2009. Cu acel prilej, a statuat că „faptul că excepția de nelegalitate vizează, potrivit art. 4 alin. (1) din legea criticată, doar actele administrative unilaterale cu caracter individual, nu are semnificația excluderii actelor administrative unilaterale cu caracter normativ de la controlul de legalitate exercitat de instanța de contencios administrativ, acest control realizându-se pe calea acțiunii directe, separate, și nu a incidentului procedural, adică, în speță, a excepției de nelegalitate”.

În cauza de față, Curtea observă că autorul excepției este nemulțumit, întrucât, în cadrul unui proces declanșat împotriva unui act administrativ unilateral cu caracter individual, nu are posibilitatea de a contesta, pe calea excepției de nelegalitate, actul administrativ cu caracter normativ în baza căruia a fost emis actul administrativ individual. Curtea constată însă, în spiritul jurisprudenței menționate, că autorul are la îndemână calea unei acțiuni directe prin care poate să solicite oricând examinarea legalității actului administrativ cu caracter normativ, astfel că accesul liber la justiție nu este restricționat în ceea ce privește contestarea legalității unor astfel de acte administrative, fiind respectate toate garanțiile specifice unui proces echitabil.

Referitor la sancțiunea inexistenței actului administrativ cu caracter normativ ca urmare a nepublicării sale în Monitorul Oficial al României, Curtea constată că aceasta reprezintă un aspect a cărui clarificare revine instanței de judecată investite cu soluționarea litigiului în cadrul căreia a fost ridicată excepția de neconstituționalitate, fiind, în esență, o chestiune de stabilire a reglementărilor legale aplicabile speței, care excedează competenței instanței de contencios constituțional.

În ceea ce privește invocarea art. 241 din Tratatul de instituire a Comunității Europene, Curtea observă că acesta prevede că, „fără a fi afectată de expirarea termenului prevăzut la articolul 230 paragraful al cincilea [adică în termen de două luni, după caz, de la publicarea actului, de la notificarea acestuia reclamantului sau, în lipsă, de la data la care reclamantul a luat

cunoștință de actul respective], în cazul unui litigiu privind un regulament adoptat în comun de Parlamentul European și de Consiliu sau un regulament al Consiliului, al Comisiei sau al BCE, orice parte se poate prevala de motivele de drept prevăzute la articolul 230 paragraful al doilea pentru a invoca în fața Curții de Justiție inaplicabilitatea acestui regulament”. Potrivit art. 230 paragraful întâi, Curtea de Justiție controlează legalitatea actelor adoptate în comun de Parlamentul European și de Consiliu, a actelor Consiliului, ale Comisiei și ale BCE, altele decât recomandările și avizele, și a actelor Parlamentului European menite să producă efecte juridice față de terți, Tratatul stabilind că, în acest scop, Curtea are competența, conform paragrafului 2 al aceluiași articol, să se pronunțe cu privire la acțiunile formulate de un stat membru, de Parlamentul European, de Consiliu sau de Comisie, pentru motive de necompetență, de încălcare a unor norme fundamentale de procedură, de încălcare a prezentului tratat sau a oricărei norme de drept privind aplicarea acestuia ori de abuz de putere.

Așadar, în rezumat, textul art. 241 din Tratatul de instituire a Comunității Europene, pe care autorul excepției de neconstituționalitate îl menționează în motivarea criticii, se referă la posibilitatea invocării, fără termen, de către orice parte dintr-un proces, a inaplicabilității unui regulament adoptat în comun de Parlamentul European și de Consiliu sau unui regulament al Consiliului, al Comisiei sau al Băncii Centrale Europene. Curtea de Justiție a Comunităților Europene a clarificat, în jurisprudența sa, înțelesul acestui text comunitar. Astfel, în cauzele conexe *Milchwerke Heinz Wöhrmann & Sohn KG și Alfons Lutticke GmbH împotriva Comisiei Comunității Economice Europene* (cauzele 31 și 33 din 1962), instanța europeană a observat că „rezultă din formularea și din cadrul general al articolului că nu este avută în vedere declararea inaplicabilității unui regulament, pe cale incidentală și cu efect limitat, **decât în cadrul unei acțiuni introduse chiar în fața Curții de Justiție pe baza unei alte dispoziții a tratatului**” și că „articolul 184 [actualmente 241] are ca scop unic protejarea justițiabilului împotriva aplicării unui regulament nelegal, **fără a pune în discuție, pentru aceste motive, regulamentul**, care nu mai poate fi contestat din cauza expirării termenelor stabilite la articolul 173 [actualmente 230]”.

În concluzie, excepția de nelegalitate a actelor administrative cu caracter normativ nu poate fi ridicată în fața unei instanțe naționale, astfel că nu poate fi reținută critica formulată de autorul excepției prin prisma art. 241 din Tratatul de instituire a Comunității Europene.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Valeriu Gheorghe Precup în Dosarul nr. 2.434/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 975

din 25 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 98 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida — președinte
 Nicolae Cochinescu — judecător
 Aspazia Cojocaru — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Augustin Zegrean — judecător
 Antonia Constantin — procuror
 Mihaela Senia Costinescu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 98 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Agneta Aurelia Szabo în Dosarul nr. 4.100/320/2006 al Tribunalului Mureș — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 13 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.100/320/2006, **Tribunalul Mureș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluținarea excepției de neconstituționalitate a art. 98 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Agneta Aurelia Szabo.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul consideră că textul de lege criticat contravine art. 21 alin. (3) din Constituție, arătând că, în condițiile în care există Serviciul de evidență informatizată a persoanelor, „nimic nu este mai simplu pentru o instanță judecătorească decât să afle noua adresă de domiciliu a unei părți, persoane fizice, în cazul în care nu se reușește realizarea procedurii de citare la adresa de domiciliu indicată de către o parte, pe motivul schimbării acestui domiciliu”. Pe de altă parte, dispozițiile art. 98 din Codul de procedură civilă încalcă și prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, textul folosind doar noțiunea de „domiciliu”, nu și pe cea de „sediul”, referindu-se în mod evident doar la persoanele fizice, iar nu și la cele juridice, ceea ce este de natură a crea o discriminare între părțile litigante, sub aspectul sancțiunii aplicabile pentru necomunicarea schimbării adresei la care urmează a fi citate.

Tribunalul Mureș — Secția civilă apreciază că dispozițiile art. 98 din Codul de procedură civilă nu încalcă prevederile constituționale invocate, ci, dimpotrivă, sunt de natură a sancționa exercitarea cu rea-credință a drepturilor procesuale. Rolul activ al judecătorului nu implică obligația instanței judecătorești de a efectua acele demersuri care revin, prin lege, părților, printre care și acela de a-și indica domiciliul la care li se vor comunica actele procedurale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 98 din Codul de procedură civilă, text de lege care are următorul conținut: „*Schimbarea domiciliului uneia din părți în timpul judecății trebuie, sub pedeapsa neluării ei în seama, să fie adusă la cunoștința instanței prin petiție la dosar, iar părții potrivnice prin scrisoare recomandată, a cărei recipisă de predare se va depune la dosar odată cu petiția prin care se înștiințează instanța despre schimbarea domiciliului.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) și art. 21 alin. (3).

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 98 din Codul de procedură civilă prevăd obligația persoanelor care au calitatea de părți într-un dosar aflat pe rolul instanței judecătorești de a comunica schimbarea domiciliului ori de câte ori aceasta survine pe parcursul derulării judecății. Scopul reglementării îl constituie citarea legală a părților, în vederea asigurării dreptului acestora de a se înfățișa la judecată pentru a-și apăra interesele legitime. Nerespectarea acestei obligații atrage aplicarea sancțiunii procedurale a neluării în seamă a noului domiciliu.

Chiar dacă formula redacțională a textului folosește doar noțiunea de „domiciliu”, iar nu și pe cea de „sediul”, având în vedere finalitatea normei procedurale, pentru identitate de rațiune, aceasta se aplică, deopotrivă, și persoanelor juridice aflate în proces. Prin urmare, dispozițiile art. 98 din Codul de procedură civilă nu încalcă prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție care consacră principiul egalității în drepturi, reglementarea aplicându-se tuturor părților din proces, fără discriminări sau privilegii.

Textul de lege criticat nu contravine nici prevederilor art. 21 alin. (3) din Constituție referitoare la dreptul la un proces echitabil. Exercitarea rolului activ al judecătorului nu exonerează părțile de la îndeplinirea obligațiilor expres stabilite prin lege, art. 723 din Codul de procedură civilă prevăzând expres principiul exercitării cu bună-credință a drepturilor procedurale. De altfel, este în interesul părților litigante de a înștiința instanța de judecată despre modificările survenite în timpul judecății, întrucât niciun text din Codul de procedură civilă nu obligă instanța de judecată să facă demersuri pentru aflarea noului domiciliu al părților, atunci când citația sau actele de procedură comunicate se întorc la dosar cu mențiunea „destinatar necunoscut”, sau „destinatar mutat de la domiciliu”.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 98 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Agneta Aurelia Szabo în Dosarul nr. 4.100/320/2006 al Tribunalului Mureș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 976

din 25 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată, din oficiu, de instanță în Dosarul nr. 650/32/2008 al Curții de Apel Bacău — Secția civilă, cauze minori, familie, conflicte de muncă, asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 2 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 650/32/2008, **Curtea de Apel Bacău — Secția civilă, cauze minori, familie, conflicte de muncă, asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată, din oficiu, de instanță.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate, instanța apreciază că textul de lege criticat nu oferă garanțiile prevăzute de art. 16 alin. (1) și art. 21 alin. (3) din Constituție, raportate la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, în accepțiunea Curții Europene a Drepturilor Omului, noțiunea de amendă contravențională (administrativă) se aseamănă prin caracterul său punitiv cu amendă penală (Cauza „*Lauko vs. Slovacia*”). În speță, deși este vorba despre o amendă civilă judiciară, ea își păstrează caracterul sancționator. Or, în condițiile în care părțile litigante au dreptul la un proces echitabil, iar, în baza art. 6 din Convenție,

procesul echitabil presupune și imparțialitatea magistratului, textul art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă nu oferă părților toate garanțiile constituționale și convenționale. Aceste dispoziții contravin Constituției în măsura în care au înțelesul potrivit căruia cererea de reexaminare se soluționează de însuși completul care a dispus măsura sancționatorie.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă, text de lege care are următorul conținut: „*Cererea se soluționează prin încheiere irevocabilă, dată în camera de consiliu, de către instanța de judecată ori de președintele instanței de executare care a aplicat amenda sau despăgubirea.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) și în art. 21 alin. (3).

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 260 din 20 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 301 din 7 mai 2007, Curtea, respingând excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată, a statuat că reglementarea criticată a fost adoptată de legiuitor în cadrul competenței sale constituționale, astfel cum este consacrată prin art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție, potrivit cărora „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, iar „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”.

De asemenea, faptul că împotriva încheierii de stabilire a amenzii sau despăgubirii se poate face numai cerere de reexaminare, aceasta soluționându-se de către instanța de judecată ori de președintele instanței de executare care a aplicat amenda sau despăgubirea, nu poate constitui o încălcare a vreunei prevederi constituționale, întrucât instanța nu soluționează fondul litigiului. Cererea se judecă în camera de

consiliu, cu citarea părților, în temeiul art. 85 din Codul de procedură civilă, și se soluționează prin încheiere irevocabilă. Există în acest caz doar posibilitatea de a reveni asupra amenzii sau despăgubirii, în scopul de a ușura situația persoanei obligate la plata acestora, reexaminarea apărând ca o cale specifică de retractare. Pe această cale nu se realizează un control judiciar propriu-zis, iar faptul că aceeași instanță care a pronunțat hotărârea judecă și cererea de reexaminare nu este de natură să influențeze aprecierea judecătorilor, întrucât aspectele analizate pe calea reexaminării sunt diferite de cele examinate în fond.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a reconsidera jurisprudența Curții Constituționale, soluțiile și considerentele acestei decizii își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată, din oficiu, de instanță în Dosarul nr. 650/32/2008 al Curții de Apel Bacău — Secția civilă, cauze minore, familie, conflicte de muncă, asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 978

din 25 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Cosmin Lupu, Alexandru Grosu, Ion Rusu și Radu Rădulescu în Dosarul nr. 1.303/299/2009 al Judecătoriei Sectorului 1 București — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 9 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.303/299/2009, **Judecătoria Sectorului 1 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Cosmin Lupu, Alexandru Grosu, Ion Rusu și Radu Rădulescu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii arată, în esență, că textul de lege criticat este în contradicție atât cu prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) care consacră egalitatea în drepturi a cetățenilor, cât și cu art. 24 din Codul muncii, care stabilește competența pentru soluționarea conflictelor de muncă în favoarea tribunalului în circumscripția căruia își are domiciliul sau reședința reclamantul. La stabilirea acestei competențe, legiuitorul a avut în vedere înlesnirea liberului acces la justiție al salariatului. Or, în condițiile în care titlul executoriu este emis de instanța în a cărei circumscripție își are domiciliul sau reședința reclamantul, este nedrept ca

executarea acestuia să se facă la sediul debitorului sau al terțului poprit. Întrucât, în speță, sediul debitorului este unic, în municipiul București, textul criticat limitează liberul acces la justiție al salariaților-creditori, care sunt nevoiți să se deplaseze la București pentru a-și obține drepturile.

Pe de altă parte, autorii excepției consideră că reglementarea criticată favorizează organele de executare silită de la sediul debitorilor.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă, text de lege care are următorul conținut: „*Poprirea se înființează la cererea creditorului, de executorul judecătoresc de la domiciliul sau sediul debitorului ori de la domiciliul sau sediul terțului poprit.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) și (2), art. 21 alin. (1), (2) și (3) și art. 53, precum și prevederilor art. 6 și 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Cosmin Lupu, Alexandru Grosu, Ion Rusu și Radu Rădulescu în Dosarul nr. 1.303/299/2009 al Judecătoriei Sectorului 1 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 273 din 21 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 17 aprilie 2006, Curtea, respingând excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată, a statuat că textul de lege criticat stabilește competența materială și teritorială pentru soluționarea cererii creditorului de înființare a popririi. Astfel, legea atribuie competența materială de a dispune înființarea popririi executorului judecătoresc, creditorul având a alege între două birouri execuționale deopotrivă competente, cel de la domiciliul sau sediul debitorului, respectiv cel de la domiciliul sau sediul terțului poprit.

Reglementarea criticată a fost adoptată de legiuitor în cadrul atribuțiilor sale, astfel cum sunt determinate prin dispozițiile art. 126 alin. (2) și ale art. 129 din Constituție, potrivit cărora competența, procedura de judecată, inclusiv procedura executării silite, precum și căile de atac sunt prevăzute numai prin lege.

Curtea a constatat că textul de lege criticat nu încalcă prevederile art. 16 din Constituție privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, întrucât reglementarea este aplicabilă tuturor persoanelor aflate în situația prevăzută de ipoteza normei, fără nicio distincție sau în considerarea altor criterii, și anume creditorii deținători ai unui titlu executoriu, care solicită executorului judecătoresc înființarea popririi.

De asemenea, este nefondată și critica autorului excepției potrivit căreia reglementarea dedusă controlului îngreudește accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, în condițiile în care art. 399 din Codul de procedură civilă prevede că împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătămați prin executare, oferind toate garanțiile procesuale pentru realizarea deplină a acestor drepturi.

Pentru motivele expuse mai sus, Curtea nu poate reține nici încălcarea prevederilor internaționale cuprinse în art. 6 și 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a reconsidera jurisprudența Curții Constituționale, soluțiile și considerentele acestei decizii își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 979

din 25 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5, 9 și 12
din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5, 9 și 12 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ion Constantin în Dosarul nr. 7.987/315/2008 al Judecătoriei Târgoviște.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Autorul excepției cere permisiunea Curții de a înregistra audiovideo ședința de judecată în scopul asigurării transparenței actului de justiție.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea cererii ca inadmisibilă.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căruia „în scopul asigurării solemnității ședinței, utilizarea în sala de ședință a aparatelor ce permit înregistrarea, fixarea sau transmiterea cuvântului ori a imaginii este admisă numai înaintea începerii dezbaterilor și cu autorizarea prealabilă a președintelui Curții Constituționale”, respinge cererea autorului ca fiind inadmisibilă.

În aceste condiții, autorul excepției arată că înțelege să își extindă critica de neconstituționalitate cu privire la prevederile art. 104 pct. 7 din Regulamentul de ordine interioară a instanțelor judecătorești și ale art. 53 alin. (2) din Legea nr. 47/1992.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că o asemenea excepție de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Curtea, invocând dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, conform căroră „Curtea Constituțională poate fi sesizată în cazurile expres prevăzute de art. 146 din Constituție, republicată, sau de legea sa organică”, și ale art. 29 alin. (4) teza întâi, care prevăd că „Sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției, și va fi însoțită de dovezile depuse de părți”, constată că solicitarea autorului nu întrunește condițiile prevăzute de lege pentru a fi calificată „excepție de neconstituționalitate”, fiind invocată după sesizarea Curții de către instanța judecătorească, prin încheiere. Prin urmare, Curtea respinge cererea ca inadmisibilă.

În continuare, autorul excepției formulează recurs împotriva soluției de respingere ca inadmisibilă a cererii privind

neconstituționalitatea art. 104 pct. 7 din Regulamentul de ordine interioară a instanțelor judecătorești și a art. 53 alin. (2) din Legea nr. 47/1992.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea acestei cereri.

Curtea, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992, care prevede că procedura jurisdicțională „se completează cu regulile procedurii civile, în măsura în care ele sunt compatibile cu natura procedurii în fața Curții Constituționale. Compatibilitatea se hotărăște exclusiv de Curte”, întrucât, împotriva actelor Curții, Legea nr. 47/1992 nu prevede calea de atac a recursului, dispune respingerea cererii formulate în acest sens.

Cauza se află în stare de judecată.

Autorul excepției de neconstituționalitate solicită admiterea criticilor cu privire la dispozițiile art. 5, 9 și 12 din Codul de procedură civilă, apreciind că acestea sunt de natură a crea discriminări între părțile din proces, favorizând reclamantul care are posibilitatea de a stabili instanța competentă să judece litigiul.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, scopul reglementării fiind buna administrare a justiției și asigurarea echilibrului procesual între părți.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 7.987/315/2008, **Judecătoria Târgoviște a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 5, 9 și 12 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Ion Constantin.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că art. 12 din Codul de procedură civilă încalcă principiul egalității cetățenilor în fața legii, deoarece dau dreptul numai reclamantului de a alege instanța care urmează să judece litigiul dintre mai multe instanțe deopotrivă competente teritorial, fără a se ține seama și de părerea pârâtului.

Dispozițiile criticate încalcă și prevederile art. 1 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, potrivit căruia „toate ființele umane se nasc libere și egale în demnitate și în drepturi”, egalitatea reflectând, în opinia autorului excepției, absența unor practici sau decizii arbitrare care să plaseze persoanele pe poziții de inegalitate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 5, 9 și 12 din Codul de procedură civilă, texte de lege care au următorul conținut:

— Art. 5: „*Cererea se face la instanța domiciliului pârâtului. Dacă pârâtul are domiciliul în străinătate sau nu are domiciliu cunoscut, cererea se face la instanța reședinței sale din țară, iar dacă nu are nici o reședință cunoscută, la instanța domiciliului sau reședinței reclamantului.*”;

— Art. 9: „*Cererea îndreptată împotriva mai multor pârâți poate fi făcută la instanța competentă pentru oricare dintre ei; în caz când printre pârâți sunt și obligați accesorii, cererea se face la instanța competentă pentru oricare dintre debitorii principali.*”;

— Art. 12: „*Reclamantul are alegerea între mai multe instanțe deopotrivă competente.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16, precum și prevederilor art. 1 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 5 din Codul de procedură civilă stabilesc instanța competentă din punct de vedere teritorial să soluționeze litigiile dintre părți, și anume cea de la **domiciliul sau sediul** pârâtului. În situația în care pârâtul are domiciliul în străinătate sau nu are domiciliu cunoscut, cererea se face la instanța **reședinței** sale din țară. Astfel, reclamantul are obligația de a adresa cererea de chemare în judecată instanței expres prevăzute, ea fiind sesizată ori de câte ori prin lege nu se prevede competența unei alte instanțe.

Numai în cazul în care pârâtul nu are nici o reședință cunoscută, dispozițiile procedurale prevăd o competență teritorială alternativă, reclamantul putând sesiza instanța de la domiciliul sau de la reședința sa.

Prevederile art. 9 din Codul de procedură civilă reglementează ipoteza existenței mai multor pârâți, distingând după cum aceștia au calitatea de debitori principali sau accesorii. Astfel, în cazul codebitorilor principali, norma procedurală prevede o competență teritorială alternativă între instanțele domiciliilor pârâților, iar în situația codebitorilor principali și garanți, reclamantul este obligat să sesizeze doar instanța de la domiciliul unui debitor principal.

În ceea ce privește dispozițiile art. 12 din Codul de procedură civilă, Curtea observă că acestea reiterează în mod expres dreptul de opțiune al reclamantului în cazurile în care legea prevede competența teritorială alternativă. Acesta este liber să aleagă dintre mai multe instanțe deopotrivă competente, nici pârâtul și nici instanța neputând contesta opțiunea astfel formulată.

Prin urmare, Curtea reține că prevederile criticate reglementează conduita reclamantului în faza preprocesuală, stabilind cadrul și limitele în care acesta poate sesiza instanța cu cererea de chemare în judecată.

În ceea ce privește susținerea conform căreia există o inegalitate de tratament aplicabil, sub acest aspect, părților din proces, Curtea reține că această critică este neîntemeiată, având în vedere că poziția juridică a reclamantului care declanșează procesul este total diferită de cea a pârâtului chemat în judecată prin acțiunea introdusă de reclamant. Mai mult, în condițiile în care însăși legea stabilește instanța competentă și limitele în care reclamantul își poate exercita dreptul de opțiune, Curtea constată că susținerile autorului excepției potrivit cărora dispozițiile criticate ar sta la baza pronunțării unei hotărâri arbitrare nu pot fi primite. Stabilirea prin prevederile legale criticate a competenței teritoriale alternative nu aduce atingere, sub nicio formă, dreptului părților de a beneficia de un proces echitabil și nu afectează imparțialitatea justiției.

În fine, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituție, procedura de judecată este prevăzută de lege, astfel încât stabilirea regulilor referitoare la competența teritorială alternativă, precum și la părțile care au dreptul de a alege reprezintă o atribuție exclusivă a legiuitorului.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5, 9 și 12 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ion Constantin în Dosarul nr. 7.987/315/2008 al Judecătoriei Târgoviște.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.027

din 9 iulie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 82 din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 82 din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat, excepție ridicată de Emil George Cumpănașu în Dosarul nr. 5.731/2/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă autorul excepției, prin avocat Bogdan Rădulescu. Lipsește partea Ministerul Apărării, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul autorului excepției solicită admiterea acesteia, arătând că textul de lege criticat instituie un criteriu arbitrar pentru acordarea unor măsuri reparatorii pentru îndepărtarea abuzivă din armată, și anume numărul de ani petrecuți în serviciul militar.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că toate persoanele aflate în ipoteza normei beneficiază de același tratament, fără privilegii ori discriminări.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.731/2/2007, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 82 din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat.** Excepția a fost ridicată de Emil George Cumpănașu cu prilejul soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 1.083 din 3 aprilie 2008, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 5.731/2/2007.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că prin Legea nr. 164/2001 s-au stabilit măsuri reparatorii pentru militarii îndepărtați în mod abuziv din armată în timpul regimului comunist, dar că aceste măsuri sunt condiționate, într-un mod inechitabil, de un anumit număr de ani în serviciul militar. Prin urmare, prevederile de lege criticate sunt discriminatorii, întrucât exclud de la beneficiile sale persoane care la data abuzului aveau mai puțini ani în serviciu. Discriminarea provine din faptul că abuzul este identic și nu are de ce să fie tratat diferit după cum persoana în cauză avea mai mult sau mai puțin de 15 ani activi în armată. De asemenea, consideră că este discriminatorie și instituirea vârstelor de pensionare diferențiate pe criteriul sexului.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal consideră că textul de lege criticat este constituțional, aplicându-se în mod egal tuturor persoanelor care se încadrează în ipoteza normei de lege.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că art. 82 din Legea nr. 164/2001 este constituțional, întrucât se aplică uniform pentru toți militarii care se află în situația stabilită de ipoteza normei menționate și nu instituie privilegii sau discriminări pe criterii arbitrare. Principiul egalității nu înseamnă uniformitate, astfel încât este constituțional ca o lege să stabilească reguli diferite în raport cu persoane care se găsesc în situații deosebite și reguli analoage pentru persoane care se află în situații egale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 82 din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 748 din 14 octombrie 2002, așa cum au fost modificate prin art. I pct. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 444 din 29 iunie 2007.

Textul de lege criticat are următoarea redactare:

— Art. 82: „*Militarii care au fost degradați militar ori au pierdut gradul de ofițer, maistru militar sau subofițer au dreptul la pensie de serviciu pentru limită de vârstă la împlinirea vârstei de 55 de ani, dacă au la data trecerii în rezervă cel puțin 25 de ani vechime în serviciu, din care efectiv ca militar 15 ani. Baza de calcul pentru stabilirea pensiei o constituie solda lunară brută primită în ultima lună de activitate, actualizată la data deschiderii dreptului la pensie.*”

Autorul excepției consideră că acest text de lege este contrar art. 16 din Constituție referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor. De asemenea, consideră că sunt încălcate și prevederile art. 20 și 148 din Constituție prin raportare la prevederile art. 2 și 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 2 paragraful 2 și art. 26 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, art. 9 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 2 pct.8 din Tratatul de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că în critica pe care o formulează autorul excepției pleacă de la o premisă falsă, anume aceea că art. 82 din Legea nr. 164/2001 ar constitui o normă creată special pentru persoanele care au fost supuse unor abuzuri în timpul regimului comunist, normă care instituie unele beneficii în favoarea acestora, beneficii care nu ar trebui să fie condiționate de întrunirea unui număr de ani în serviciu ca militari.

Or, Curtea observă că art. 82 din Legea nr. 164/2001 nu se referă la beneficii acordate pentru aplicarea unor măsuri abuzive în timpul regimului comunist, așa cum susține autorul excepției.

Din contră, textul de lege criticat urmărește să acorde beneficiul pensiei de serviciu acelor militari pentru care ar exista o incertitudine privind acordarea acestei pensii, întrucât au fost

supuși măsurii complementare a degradării ori au pierdut gradul de ofițer, maistru militar sau subofițer. Practic, prin art. 82 din Legea nr. 164/2001, aceștia sunt puși într-o situație de egalitate cu militarii care nu au fost supuși acestor sancțiuni, fără a se prevedea măcar condiții suplimentare față de aceștia.

Așadar, nu numai că toate persoanele aflate în ipoteza normei de lege beneficiază de același tratament juridic, fără privilegii ori discriminări, dar, mai mult, se bucură de aceleași

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

beneficii care se cuvin unor persoane aflate în situații juridice diferite.

De asemenea, Curtea constată că textul de lege nu instituie un tratament diferențiat între bărbați și femei sub aspectul drepturilor acordate.

Prin urmare, criticile autorului excepției referitoare la încălcarea dispozițiilor constituționale și internaționale privind egalitatea în drepturi sunt neconstituționale.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 82 din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat, excepție ridicată de Emil George Cumpănașu în Dosarul nr. 5.731/2/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 iulie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.030 din 9 iulie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Vasile Marian Sîntion în Dosarul nr. 6.068/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției și partea Consiliul Național pentru Studiarea Arhivelor Securității, prin consilierul juridic Mihai Alexandru Ionescu.

Cauza se află în stare de judecată.

Autorul excepției susține admiterea criticii de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile art. 34 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 obligă, pe de o parte, instanța de judecată să ia act de probe administrate sub imperiul unei legi declarate neconstituționale, ceea ce contravine prevederilor art. 124 alin. (1) din Constituție, și, pe de altă parte, părțile să își fundamenteze apărările pe aceleași probe, inevitabil viciate, cu încălcarea art. 21 alin. (1)—(3) și art. 24 din Constituție, precum și a art. 6 și 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Reprezentantul Consiliului Național pentru Studiarea Arhivelor Securității solicită, în principal, respingerea excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă, întrucât aceasta nu are legătură cu soluționarea cauzei la instanța de fond, și, în subsidiar, respingerea ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în această materie.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 16 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 6.068/2/2008, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Vasile Marian Sîntion.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că prevederile art. 34 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, așa cum au fost modificate prin Legea nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, contravin principiilor constituționale privind accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil și la un recurs efectiv.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția este neîntemeiată, prevederile criticate vizând tocmai cenzurarea de către o instanță independentă a deciziilor emise de Consiliul Național pentru Studiarea Arhivelor Securității, sub aspectul legalității. Nici dreptul la un proces echitabil nu este încălcat prin aceste dispoziții legale, în condițiile în care Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 reglementează o procedură contradictorie în care se stabilește calitatea de lucrător sau de colaborator al organelor fostei securități.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 34 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 10 martie 2008, text de lege care are următorul conținut: „*Cauzele aflate pe rolul secțiilor civile ale curților de apel, în calitate de instanțe de control judecătoresc, ca urmare a exercitării căii de atac prevăzute la art. 16 alin. (1) din Legea nr. 187/1999 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea poliției politice comuniste, cu modificările și completările ulterioare, împotriva deciziilor Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, se transmit Secției de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București, ca instanță de control judecătoresc. Aceasta, la primul termen de judecată, va continua judecarea cauzelor cu luarea în*

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Vasile Marian Sîntion în Dosarul nr. 6.068/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 iulie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.078

din 8 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Augustin Zegrean — judecător
Antonia Constantin — procuror
Claudia-Margareta Krupenschi — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului, excepție ridicată de Societatea Comercială „Drakom Silva” — S.R.L. din Codlea în

considerare a probelor admise și a actelor procesuale efectuate de instanța civilă.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 alin. (3), art. 124 alin. (2), precum și prevederilor art. 8 și 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și ale art. 6 paragraful 1 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra dispozițiilor art. 34 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 1.398 din 16 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 11 februarie 2009, statuând, în esență, că norma tranzitorie criticată este menită să asigure exercitarea rolului activ al judecătorului, care va aprecia asupra valabilității actelor și lucrărilor efectuate sub imperiul legii vechi. În virtutea principiului constituțional consacrat de art. 124 alin. (3), potrivit căruia „*Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii*”, instanța este suverană în aprecierea utilității probelor propuse și administrate de părți, pe baza cărora soluționează cauza dedusă judecătii. Prin urmare, nu se poate susține că autorul excepției nu beneficiază de garanțiile unui proces echitabil și de posibilitatea valorificării tuturor mijloacelor pe care le implică exercițiul dreptului la apărare.

De altfel, dispoziția legală criticată, fiind o normă de procedură, este conformă cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora „*competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a reconsidera jurisprudența Curții Constituționale, soluțiile și considerentele acestei decizii își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Dosarul nr. 5.805/62/2008 al Tribunalului Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții Constituționale acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, deoarece suspendarea pentru cel mult 6 luni a autorizației de mediu și a autorizației integrate de mediu reprezintă sancțiunea firească a nerespectării obligațiilor instituite de lege și autoritățile competente în materia protecției mediului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 25 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.805/62/2008, **Tribunalul Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Drakom Silva” — S.R.L. din Codlea într-o cauză având ca obiect o acțiune în anulare a unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că textul de lege criticat, prin condițiile de suspendare a autorizației integrate de mediu reglementate, determină suspendarea activității unei societăți comerciale, ceea ce afectează pentru o perioadă neprecizată dreptul la muncă al salariaților și chiar al unor persoane străine de contravenția astfel sancționată, dar care au legătură cu respectiva societate.

Tribunalul Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că dispozițiile art. 17 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 nu îngrădesc dreptul la muncă.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază, mai întâi, că autorul excepției vizează, în realitate, doar dispozițiile art. 17 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005, și nu ale întregului articol. Aceste norme nu limitează în niciun fel exercitarea dreptului la muncă sau libertatea de alegere a profesiei salariaților, ci instituie anumite sancțiuni pentru nerespectarea condițiilor și a obligațiilor persoanei juridice asumate în urma obținerii autorizației de mediu sau a autorizației integrate de mediu.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 17 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare și mențiunilor autorului excepției, dispozițiile art. 17 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 1.196 din 30 decembrie 2005, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 164/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 808 din 3 decembrie 2008. Din motivarea formulată se observă că, în realitate, autorul excepției vizează doar conținutul normativ al dispozițiilor alin. (3) al art. 17, care prevăd următoarele: „*Acordul de mediu, autorizația de mediu și autorizația integrată de mediu se suspendă de către autoritatea emitentă, pentru nerespectarea prevederilor acestora, după o notificare prealabilă prin care se poate acorda un termen de cel mult 60 de zile pentru îndeplinirea obligațiilor. Suspendarea se menține până la eliminarea cauzelor, dar nu mai mult de 6 luni. Pe perioada suspendării, desfășurarea proiectului sau a activității este interzisă.*”

Autorul excepției apreciază că textul legal criticat contravine prevederilor art. 41 alin. (1) din Constituție, privind interdicția îngerării dreptului la muncă.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că aceasta este neîntemeiată, urmând a fi respinsă.

Autorul excepției critică dispozițiile art. 17 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului din perspectiva îngerării dreptului la muncă, deoarece, potrivit textului de lege criticat, odată cu suspendarea acordului de mediu, a autorizației de mediu și a autorizației integrate de mediu acordate unei societăți comerciale, pentru nerespectarea prevederilor acestora, este interzisă și desfășurarea activității respectivei societăți.

Curtea Constituțională reține că reglementarea și aplicarea unor sancțiuni legale, ca urmare a nerespectării unor norme juridice de către destinatarul acestora, nu pot fi privite ca o încălcare a unui drept fundamental. Constituția garantează, la art. 41 alin. (1), exercitarea neîngerădită a dreptului la muncă, alături de alegerea liberă a profesiei, meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă, însă același text fundamental nu poate fi invocat în apărarea dreptului exercitat în afara limitelor legii, adică prin încălcarea ei.

Mai mult, din economia dispozițiilor art. 17 alin. (3) din actul normativ criticat rezultă că sancțiunea suspendării se aplică după o notificare prealabilă prin care se poate acorda un termen de cel mult 60 de zile pentru îndeplinirea obligațiilor. Totodată, suspendarea se menține până la eliminarea cauzelor care au generat-o, dar nu mai mult de 6 luni, pentru aceeași perioadă de timp fiind interzisă și desfășurarea proiectului sau a activității respectivei societăți. Curtea constată că aceste reglementări constituie garanții legale împotriva aplicării abuzive a sancțiunii suspendării autorizației de mediu și a interzicerii desfășurării activității, dar și o modalitate prin care legiuitorul a înțeles să ofere operatorului economic posibilitatea reală de a intra în legalitate, în sensul respectării prevederilor cuprinse în acordul de mediu, autorizația de mediu și în autorizația integrată de mediu, astfel încât să nu fie afectată activitatea economică a acestuia.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului, excepție ridicată de Societatea Comercială „Drakom Silva” — S.R.L. din Codlea în Dosarul nr. 5.805/62/2008 al Tribunalului Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.079

din 8 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14
din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială „Genilyz Comex” — S.R.L. din comuna Gologanu, Societatea Comercială „Lili Sim” — S.R.L., Societatea Comercială „Geval Trans Com” — S.R.L., Societatea Comercială „Megatrans” — S.R.L. și Societatea Comercială „Manosim” — S.R.L. din Focșani în Dosarul nr. 4.288/91/2008 al Tribunalului Vrancea — Secția comercială și de contencios administrativ-fiscală.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții Constituționale acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta, indicând deciziile nr. 259/2009 și nr. 594/2008 prin care Curtea a analizat aceeași excepție de neconstituționalitate, solicită menținerea jurisprudenței constituționale și, ca atare, respingerea excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin **Încheierea din 5 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.288/91/2008, Tribunalul Vrancea — Secția comercială și de contencios administrativ-fiscală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Genilyz Comex” — S.R.L. din comuna Gologanu, Societatea Comercială „Lili Sim” — S.R.L., Societatea Comercială „Geval Trans Com” — S.R.L., Societatea Comercială „Megatrans” — S.R.L. și Societatea Comercială „Manosim” — S.R.L. din Focșani într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri pe calea ordonanței președințiale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia arată că dispozițiile de lege criticate, dând posibilitatea instanței de judecată să acorde suspendarea executării actului administrativ contestat la simpla cerere a unei persoane care se pretinde vătămată, fără a avea loc o judecată asupra fondului pretențiilor și fără a stabili condiții de admisibilitate a acestei cereri, restrâng „libertatea persoanei în beneficiul căreia a fost emis acel act”, generează, în final, pagube materiale însemnate în patrimoniul acesteia și încalcă dreptul părților la un proces echitabil, răsturnând, practic, sarcina probei pentru dovedirea legalității actului atacat.

Tribunalul Vrancea — Secția comercială și de contencios administrativ-fiscală apreciază că procedura suspendării executării actului, reglementată de art. 14 din Legea nr. 554/2004, nu contravine art. 16, 21, 24, 45, 57, 124 și 135 din Constituție și nici art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 14 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 14 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, modificate prin art. 1 pct. 20 din Legea nr. 262/2007 pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007. Textul criticat are următorul cuprins:

Art. 14. — Suspendarea executării actului: „(1) În cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, după sesizarea, în condițiile art. 7, a autorității publice care a emis actul sau a autorității ierarhic superioare, persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ unilateral până la pronunțarea instanței de fond. În cazul în care persoana vătămată nu introduce acțiunea în anularea actului în termen de 60 de zile, suspendarea încetează de drept și fără nicio formalitate.

(2) Instanța soluționează cererea de suspendare, de urgență și cu precădere, cu citarea părților.

(3) Când în cauză este un interes public major, de natură a perturba grav funcționarea unui serviciu public administrativ, cererea de suspendare a actului administrativ normativ poate fi introdusă și de Ministerul Public, din oficiu sau la sesizare, prevederile alin. (2) aplicându-se în mod corespunzător.

(4) Hotărârea prin care se pronunță suspendarea este executorie de drept. Ea poate fi atacată cu recurs în termen de 5 zile de la comunicare. Recursul nu este suspensiv de executare.

(5) În ipoteza în care se emite un nou act administrativ cu același conținut ca și cel suspendat de către instanță, acesta este suspendat de drept. În acest caz nu este obligatorie plângerea prealabilă.

(6) Nu pot fi formulate mai multe cereri de suspendare succesive pentru aceleași motive.

(7) Suspendarea executării actului administrativ are ca efect încetarea oricărei forme de executare, până la expirarea duratei suspendării.”

Autorii excepției apreciază că aceste dispoziții contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) care consacră principiul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, art. 21 alin. (3) și (4) privind interzicerea îngrădirii prin lege a accesului liber la justiție și dreptul părților la un proces echitabil, art. 24 care garantează dreptul la apărare, art. 45 — *Libertatea economică*, art. 57 — *Exercitarea drepturilor și a libertăților*, art. 124 alin. (2) privind principiile de îndeplinire a justiției, și anume principiile unicității, imparțialității și al egalității pentru toți,

și ale art. 135 — *Economia*. Este invocat, de asemenea, art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că s-a mai pronunțat asupra conformității dispozițiilor art. 14 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 față de normele constituționale și

convenționale invocate în prezenta cauză. Un exemplu în acest sens îl constituie Decizia nr. 259 din 24 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 193 din 27 martie 2009, prin care Curtea, pentru argumentele acolo reținute și care se mențin și în această cauză, a respins excepția de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială „Geniliyz Comex” — S.R.L. din comuna Gologanu, Societatea Comercială „Lili Sim” — S.R.L., Societatea Comercială „Geval Trans Com” — S.R.L., Societatea Comercială „Megatrans” — S.R.L. și Societatea Comercială „Manosim” — S.R.L. din Focșani în Dosarul nr. 4.288/91/2008 al Tribunalului Vrancea — Secția comercială și de contencios administrativ-fiscală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.094

din 8 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 alin. (1) și art. 80 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 71, art. 79 și art. 80 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, excepție ridicată de Viorel Mirel Mișuța în Dosarul nr. 3.455/108/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată, având în vedere faptul că accesul liber la justiție nu presupune și accesul la toate gradele de jurisdicție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.455/108/2008, **Curtea de Apel Timișoara — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 71, art. 79 și art. 80 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă**, excepție ridicată de Viorel Mirel Mișuța într-o cauză având ca obiect pretenții bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale criticate încalcă principiul dublului grad de

jurisdicție prin faptul că împotriva hotărârii primei instanțe se exercită numai calea de atac a recursului, nu și cea a apelului. Totodată, textul art. 80 din Legea nr. 168/1999, prevăzând un termen de recurs de 10 zile, derogă de la dispozițiile art. 284 alin. 1 din Codul de procedură civilă, ceea ce este contrar art. 73 alin. (1) și (3) din Constituție, întrucât o lege ordinară nu poate modifica o lege organică.

Curtea de Apel Timișoara — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că textele legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 71, art. 79 și art. 80 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 29 noiembrie 1999. În realitate, astfel cum rezultă din motivarea excepției, critica de neconstituționalitate vizează numai dispozițiile art. 79 alin. (1) și art. 80 din Legea nr. 168/1999. În consecință, Curtea urmează să rețină ca obiect al excepției prevederile art. 79 alin. (1) și art. 80 din Legea nr. 168/1999, texte care au următorul cuprins:

— Art. 79 alin. (1): „Hotărârile instanței de fond sunt definitive.”;

— Art. 80: „Termenul de recurs este de 10 zile de la data comunicării hotărârii pronunțate de instanța de fond.”

Textele constituționale invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate sunt cele ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 73 alin. (1)—(3) privind categoriile de legi. Totodată, se consideră că sunt încălcate și prevederile art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 703 din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 720 din 24 octombrie 2007, și nr. 175 din 18 iunie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 539 din 24 iulie 2002, a constatat constituționalitatea art. 79 din Legea nr. 168/1999 în raport cu o critică similară. Astfel, Curtea a reținut că legiuitorul a prevăzut pentru soluționarea conflictelor de muncă două grade de jurisdicție, respectiv o singură cale de atac, având în vedere că acestea trebuie să fie judecate după o procedură caracterizată prin celeritate. Totodată, Curtea a statuat că nicio dispoziție constituțională sau reglementare internațională nu stabilește gradele de jurisdicție și numărul căilor de atac care trebuie prevăzute pentru judecarea diferitelor litigii, reglementarea acestor probleme intrând în atribuțiile exclusive ale legiuitorului național. Stabilirea unor reguli diferențiate în această materie, ținând seama de specificul unor litigii sau chiar

de situația deosebită, specifică în care se află persoanele implicate, nu are semnificația instituirii unor privilegii ori discriminări.

Neexistând elemente noi de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În cauza de față, Curtea constată că autorul excepției invocă în mod greșit în susținerea excepției de neconstituționalitate dispozițiile art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât acestea se aplică doar în materie penală, nu și în materia conflictelor de muncă. De asemenea, se reține că în mod greșit autorul excepției consideră că textul de lege nu consacră dublul grad de jurisdicție, întrucât această sintagmă vizează o judecare devolutivă a cauzei în fața a două instanțe de judecată, una de fond, iar cea de-a doua, de control judiciar. Or, în speța de față, este evident că există un dublu grad de jurisdicție, recursul în materie de litigii de muncă fiind o cale devolutivă de atac. De fapt, în realitate, Curtea reține că autorul excepției dorește instituirea unui triplu grad de jurisdicție, aspect ce, deja, ar contraveni principiului celerității în materia litigiilor de muncă.

Totodată, Curtea constată că autorul excepției pornește de la o premisă greșită în ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 din Legea nr. 168/1999, lege adoptată cu majoritatea cerută pentru legile organice. În aceste condiții, este neîntemeiată critica autorului excepției potrivit căreia printr-o lege ordinară s-a derogat de la o lege organică. De altfel, o atare posibilitate nici nu există, întrucât domeniile în care intervin cele două categorii de legi sunt din punct de vedere material diferite, astfel încât nu se poate reglementa un domeniu aparținând legii ordinare prin lege organică, și nici invers, ci eventual se pot adopta legi cu majoritatea cerută pentru legile organice atunci când domeniile vizate aparțin sferei de reglementare a ambelor categorii de legi. Desigur, un atare procedeu legislativ nu poate afecta caracterul ordinar sau organic al acelor domenii conferit prin Constituție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 alin. (1) și art. 80 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, excepție ridicată de Viorel Mirel Mișuța în Dosarul nr. 3.455/108/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 433687